

az a kör, akivel én tulajdonképpen elkezdtem, öt-hat színész, mindinkább bővül és kerekedik. Legutóbb például László Geróval bővült, akivel sok éven át nem tudtuk megérteni egymást művészileg, pedig nagyon jó barátok vagyunk. A legrégebb barátom tulajdonképpen a kolozsvári színházból, mert együtt kezdtük 1946-ban. De most ő is bekapcsolódott, vagy én kapcsolódtam be, nem tudom, s ez a tény nagyon sokat jelent. Mert minél többen kapcsolódnak be egy körbe, az már egy úgynevezett csapat. Egy színházi csapat a legcsodálatosabb.

— Keveset dolgozol Kolozsváron. Nem nehéz újra és újra formába hozni ezt a csapatot?

— Jobb lenne, ha mindennap ott lennék, de ezt egyelőre nem lehet megvalósítani. Majd tíz év múlva.

— A kritikákra mennyire figyelsz?

— Akár a dicsérő, akár a megróvó kritikákból megpróbálom kihámozni azt, amit szolgál. Nem tartozom azok közé, akik a kritikát fölényes dühvel intézik el, vagy hülyének, hozzá nem értőnek nevezik a kritikust, még akkor sem, ha úgy tűnik, hogy az illető abszolút nem értette meg, vagy nem akarta megérteni az előadást.

— A megtalált színház — adta kötetének címéül Kántor Lajos, s főképpen a te munkáidnak elemzésében jut el ehhez a végső összegzéshez. Volna tehát megtalált színház?

— Számomra nincs. A megkeresendő színházban élek.

ABLONCZY LÁSZLÓ

Szerkesztői asztal

Tiszatáj-estet rendezett március 10-én a kisújszállási Arany János Városi Könyvtár. A Tiszatáj olvasói Vörös László főszerkesztővel, Annus József főszerkesztő-helyettessel és Olasz Sándor főmunkatárssal találkoztak. Közreműködött Vass Gábor, a Szegedi Nemzeti Színház művésze.

Újabb érdekes kiadvánnyal lepte meg az olvasókat a szegedi Somogyi-könyvtár. A Dél-Alföld madárvilága című, Marián Miklós szerkesztette kötet a Csongrád megyei Tanács támogatásával jelent meg.